

KÉZIKÖNYV

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ

PRÓBATAGJAINAK,

VALAMINT AZOKNAK A SZÁMÁRA,

AKIK AZOKKÁ AKARNAK LENNI.

ÖSSZEÁLLITOTTA :

DR WILLIAM BURT
PÜSPÖK.

NYOMATOTT:

A DEMBINSKY-KÖNYVNYOMDÁBAN

BUDAPEST.

1922.

.....
próba agul felvétetett a püspöki methodista
egyház ..... gyülekezetébe

..... kerület

..... konferencia

a felvétel ideje

.....

.....
predikátor.

..... számú osztályba iratott be.

..... osztályvezető.

-----
röndes tagul felvétetett a püspöki methodista

egyház ..... gyülekezetébe

..... kerület

..... konferencia

a felvétel ideje

----- 192 -----

-----
predikátor.

NB. Ezen nyilatkozat sohase tekinthető tagsági igazolványnak.

ELŐSZÓ.

(Különös tekintettel a prédikátorokra.)

Az evangéliomi igehirdetésnek főfeladata a lelkeket Krisztushoz vezetni, de ezzel egyidejűleg a megtértek táplálását és vezetését is szem előtt kell tartani. Az ujjonnan megtértek hasonlatosak az ujszülött gyermekhez. Különös gondozást és oktatást igényelnek. Vajjon oly buzgók voltunk-e azoknak oktatásában, akik az evangéliumban való hitükről vallást tettek, amilyennek kellett volna lennünk? Nem hanyagoltuk-e el annak hangsúlyozását, hogy mily fontossággal bír lelki fejlődésükre hívó egyházunkhoz való tartozás? Hisz ők egyházunkhoz jönnek anélkül, hogy annak történetét, tanait és szertartásait ismernék, és a mi kötelességünk, hogy azt velük megismertessük.

Ezen könyvecskének nem az a célja, hogy a próbatagoknak a prédikátorok által leendő oktatását feleslegessé tegye, sőt, hogy abban segítségére legyen, hogy bizonyos irányelv szerint történjék mindenféle híveink nevelése és hogy figyelmünk mindenre kiterjedjen. Nem egyéb ez egy tervezetnél, amely szerint a prédikátor azoknak, akik felvételüket kívánják, megfelelő oktatást adhat. A röndes osztályokon kívül alkossunk a gyülekezetekben külön osztályt a próbatagok számára. Ezt az osztályt maga a prédikátor vezesse és havonta legalább egyszer hívja össze.

Ez indokolja ezen könyvecske hat részre történt beosztását, mely részek a havi összejöveteleken beszélendők meg.

ELSŐ RÉSZ.

1. Pár szó a próbatagokhoz.

Ez a könyvecske kezeitekbe kerül, hogy megismertessen benneteket azzal az egyházzal, melynek előreláthatólag rövid próbaidő után rendes tagjaivá lesztek. Röviden felvilágosít benneteket a methodizmusról és célja volna buzdítani titeket mindenekelőtt a szentírás, de azonkívül a mi tanaink és szabályaink tanulmányozására, hogy képp be legyetek avatva a püspöki „Methodista” egyház történetébe, tanaiba és szertartásaiba mielőtt abba rendes tagokul belépnétek.

Ezzel azonban még nincs minden megtéve, mert az ismeret még nem tesz valódi keresztyénné.

Azért, — miközben megismerkedtek ezen könyvecskével és egyéb jó iratokkal — nézzétek elsősorban, hogy a Szent Lélek betöltsön benneteket, mert csak Ő általa lehet a ti naponkénti növekedésetek a kegyelemben és az Úr Jézus megismerésében, szintúgy az Ő dicső evangéliumában. Tűzzétek ki a magasztos célt Jézus Krisztusban tökéletessé lenni, mint azt a Szentírás tanítja. Efez. 1, 16—18; 4, 13—15.

Legyetek továbbá Krisztusnak őszinte és lelkes bizonyágtevői a családban, rokonságban, ismerősök és munkatársaitok körében. Hogyan mondhatná magát valaki Jézus tanítványának és barátjának, aki szégyenli Őt? Mát. 10, 32—33.

A jó társaságot válasszátok ki és szüntessétek meg a barátságot azokkal, akik a vallást gú-

nyolják. Jobb egyedül menni az igazság útján, mint a sokasággal a bűn útján. Zsolt. 1, 1. Péld. 1, 10; I. Kor. 15, 33., Luk. 24, 13—32.

Olvassátok és vizsgáljátok az Isten igéjét, minél gyakrabban, imádkozó lelkülettel. Zsolt. 119, 105., Péld. 3, 23., Ján. 5, 39.

Szorgalmatoskodjatok a kegyelmi eszközök kihasználásában, hogy szellemi éltetek megerősödjön. Gyakoroljátok a titokban való imádkozást, tartások házi istenitiszteleteket, vegyetek részt a gyülekezeti közös imákon. (Zsid. 10, 25; I. Thess. 5, 17; Ezs. 40, 31.)

Minden időben törekedjétek valami jót cselekedni. Csak tevékeny keresztyének maradnak egészségesek a hitben. Szellemi élteteket jó gondolatokkal foglalkoztassátok, úgy a gonosznak nem lesz hatalma felettetek. Minden kísértésben álljatok meg szilárdan és a kísértőnek válaszoljatok határozottan „nem”-mel.

Ne keressétek testvéreitek szemében a szálkát, de vegyétek tudomásul a gerendát saját szemetekben, hogy kivessétek azt. Ismerjétek el testvéreitek jó oldalát és ne igyekezzetek rajtok rosszat keresni. Biztos út amelyen a kegyelmet elveszthetjük a mások felett való bíráskodás és ítélkezés. Ha mégis talán egyszer azt hinnétek, hogy valamit javítani kell másokon, illetve az egyházon, úgy tegyétek ezt szeretetben és nem a szigorúságban. Legyetek eleven bizonyágai a keresztyéni tisztaság és boldogságnak. Ne embekekről vegyetek példát, hanem az Úr Jézusról. Törekedjétek lelkiismeretesen cselekedni abban,

amit kötelességeteknek tekintettek és ne hagyjátok magatokat érzelmektől vezetni.

2. A felvétel egyetlen követelménye.

Egyházunk egyetlen feltételt állít fel, hogy valakit próbatagul felvegyen, nevezetesen:

„Vágyakozzék Isten eljövendő haragja elől menekülni és megváltva lenni a büntől.”

A próbaidőnek két előnye van:

Először alkalmat ad a próbatagoknak az egyház tanait, szabályait és szertartásait megismerni és megvizsgálni;

Másodszor az egyháznak is alkalma van a tagok jellemét és komoly törekvését megfigyelni, mielőtt rendes tagjai közé felvenné.

A próbaidő a körülményekhez képest hosszabb, vagy rövidebb ideig tarthat, mindenesetre addig tartson míg az egyház meggyőződött, hogy

1. Vajjon a próbatag Isten előtt alázatosan és őszintén halad-e

2. hűségesen teljesíti-e kötelességét, nevezetesen úgy a nyilvános, mint magán kegyelmi eszközöket használja-e és anyagi viszonyaihoz mértén hozzájárul-e az evangélium terjesztéséhez és és támogatja-e az egyház jótékony célú intézményeit?

A hűtlen próbatagok nevei kitörölhetők az egyház tagjainak névsorából, annélkül, hogy azok — mint a rendes tagok — kifogással élhetnének.

3. Az egyházhoz való csatlakozás kötelessége minden keresztyénnek.

A látható egyház isteni elrendelés; amiért is minden keresztyénnek szabad akaratból ahhoz csatlakozni kellene.

Ez a következőkből világlik ki:

1. Az apostolok gyülekezetekhez intézik leveleiket, melyeket ők alapítottak és ismertek el. I. Kor. 1, 2; II. Kor. 1, 1; II. Thess. 1, 1.

2. Az apostolok gyülekezeteknek küldik üdvözlétüket. Róm. 16, 16. s így a levelekben mindenütt.

3. Maga Krisztus az egyház megalapítója. Máté 16, 18.

4. A lelkiélet legyelmzéséhez szükséges tekintély és hatalom az egyháza van átruházva. Máté 18, 17.

5. A földön élő hívők részét képezik Krisztus láthatatlan országának.

6. A közönséges anyaszentház időbeli megjelenítése Krisztus láthatatlan országának a földön. Ján. 18, 36; Luk. 17, 20—21; Róm. 14, 17.

7. Krisztus az egyház feje; a hívők pedig, amennyiben egymással szerves kapcsolatban vannak, képezik a testet. Kol. 1. 18; Ef. 4, 5; 5, 23, 27; Róm. 12. 5.

Az egyház evangéliumi szempontból jelenti a hívőknek ama közösségét, mely közösségben a kegyelmi eszközöket az Irás szellemének megfelelően kezelik és amelyben egyházfenyíték gya-

korollatik. Apcs. 2., 47; Ef. 1, 1. Gal. 3, 7. 9. 14; Apcs. 11, 22. 26.

9. Az egyházé az igehirdető hivatal, az Isten igéje, valamint a kegyelmi eszközök, mint amelyek alkalmasak a hívők épülésére és tökéletességére Apcs. 14, 23. Ef. 4, 11—13; Fil. 1, 1—6.

Arra a kérdésre, hogy mely egyházhoz csatlakozzunk a következőket feleljük:

1. ahhoz, melynek tana legpontosabban egyezik meg a Szentírással, melyben a legtöbb lelkiélet, keresztyén tevékenység, szeretet és testvéri közösség van;

2. mely leginkább törekszik és szervezetével, a leginkább képes tagjainak kegyességét gyakorlatiasan ápolni és emelni, valamint legszentebb hitükben és a kegyelemben megerősíteni és őket az üdv útján fokozatról-fokozatra előbbre vinni;

3. amelyben a legtöbb jót élvezheted és teheted.

4. Ujonnán megtértnek elhatározásai.

Családomban bevezetem a háziistentiszteleteket és szorgalmas akarok lenni az egyedülletben való imádkozásban és ápolni akarom Istennel való közösségemet.

Értkezés idején halkán, vagy hangosan imádkozom.

Mihelyt tehetem bibliám mellé énekeskönyvet és egyházzrendtartást szerzek, mert meggyőződésem, hogy ezek, valamint más jó könyvek, segítségemre lehetnek abban, hogy kifogástalan, igaz hitbeli életet élhessek. Mindennapi komoly

könyörgésem legyen, hogy a belső erő és vigasz nélküli, csupán látszati keresztyénség áldozatává ne essem. Eltökélt szándékom Istenben és a Krisztusban rejtett életet élni és az Úr Jézust mint a bűntől való tökéletes Megváltómat elfogadni akarom. Komolyan arra akarok törekedni, hogy imaéletet, bensőséges életet éljek minden képmutatás nélkül és mindig igyekvőbb leszek az Úr szolgálatában, anélkül, hogy azzal dicsekednék.

Arra akarok törekedni, hogy megismerjem a gyengeség és a bűn közötti különbséget állandóan emlékeztvén, hogy Főpapom nemcsak megbocsátja bűneimet, ha beismerem előtte azokat hanem szívéből sajnálja is hibáimat és gyengeségemet.

Krisztus szent példája után indulva megakarom kísérelni, hogy ellenkezés alkalmával jóindulatomat, perpatvarkor nyugalمامat és a világnak minden keserősége mellett szelídségemet megőrizzem.

Életem ékesebben beszéljen, mint a szavaim. Őrizkedni akarok a pénz, idő, vagy tehetség feccsérésétől, folyton eszemben tartva, hogy minderről egykor számolnom kell.

Tartózkodni kívánok olyan emberektől és könyvektől, melyek lelkiéletemnek hátrányára lehetnének, mivel meg vagyok arról győződve, hogy némely dolog akármily ártatlannak is látszik, káromra lehet, ha magamat odaadom néki.

A bűnnel szemben sohasem leszek elnéző, ellenkezőleg, feladatomnak tartom, hogy a bűnt, valamint azokat, akik bűnt követnek el, megbün-

tessem; de egyben kérni akarom Isten kegyelmét, hogy azt minden időben csak gyengéd érzellemmel és szívbeli szeretettel tehessem. Nagy bűnösnek kellene lennem, ha bűnöző lélekkel akarnék a bűn ellen fellépni.

Ha embertársamat igazságtalanul megbántanám, úgy hibámat, amennyire lehet gyorsan és alaposan kívánom jóvátenni.

Ha úgy találok, hogy testvéreim nem oly szentek és hibátlanok, mint meggyőződésem szerint lenniök kellene, úgy kérni akarom Istent, övjon meg attól, hogy szívemben irántuk keserűség támadjon, vagy keserű szavakban emlékezzem meg róluk; mert kétségtelen, hogy annál könnyebben nyerem meg őket újból a jónak, minél szelídebb, tisztább és hibátlan vagyok saját magam.

Kétséges eset alkalmával, mikor nem vagyok tisztában, hogy mit cselekedjem, inkább akaratom ellen, mint akaratom szerint akarok cselekedni.

Ha kétségeim támadnának a megszentelés tanát illetőleg, ahogy azt a mi egyházunk tanítja, úgy nem akarom azt meggondolatlanul elvetni, hanem komolyan elmélkedve, előítélet nélkül, imába merülve kívánom vizsgálat tárgyává tenni, hogy a lélek, mely vezérel minden igazságban, nekem, Isten ígéje és szolgálai által világosságot adjon ebben a kérdésben.

Azért akarom ezt tenni, mert félek, hogy a Sátán sokakat megrontott már azzal, hogy visszatartotta őket a magasabb kegyelmi fokokért való küzdéstől. Én azonban semmiképpen sem akarom

a mindenekfelett álló békét és a Szentlélekben való örömet elveszíteni.

Hogy az alázatosságban megmaradjak, magamat naponta az önmegtágadásban kívánom gyakorolni és minden keresztet készséggel akarok hordozni, amit az Úr Jézus reám rak.

Isten segedelmével lassú akarok lenni a haragban, gazdag a testvéri szeretetben és szívbeli irgalmasságban, és nem engedem, hogy a nap leáldozzék haragom felett.

Az előírt próbaidőt küszöbnek tartom, mely a magasabb keresztyén szükségek és örömökhez vezet. Jeligém legyen: „Az Úrnak szentelve.” Szomjazni és éhezni kívánom az igazságot — mert csak úgy lakatom jól.

(Olin Garisson után.)

* * *

Ha a próbatag más helyre költözik, a predikátortól tagsági igazolványt kérhet, amit új lakhelyén a methodista gyülekezetben, vagy valamely más ottani evangéliomi gyülekezet előtt felmutathat, hogy a gyülekezeti tagok sorába léphessen.

MÁSODIK RÉSZ.

1. Történelmi fejezet.

Wesley János a methodismus megalapítója 1703-ban június 17-én született Epworthban Angolországban. 1739-ben szervezte Bristolban a methodista-társaság első osztályát.

Követőit methodistáknak nevezték, valószí-

nüleg vallásos életüknek különleges berendezettsége miatt. A legfőbb ok, mely a methodismus megszületését vonta maga után, anglia állami egyházának teljes elvilágiasodásában rejlett. Wesley nem küzdött Anglikán anyaszentegyháza ellen, ellenkezőleg, egészen 1791. márc. 21-én bekövetkezett haláláig, barátságos viszonyban állott vele. Az idő folyamán a methodismusnak különböző ágai támadtak, melyek azonban lényegesen csak az egyházkormányzatban térnek el egymástól; tanikban mindnyájan majdnem azonosok.

A püspöki methodista egyház a következőképpen létesült:

A Wesley-féle methodismus a 18-adik század közepén már erős gyökeret vert Amerikában, mivel az ottani anglikán állami egyház, majdnem minden lelkiéletet nélkülözve, képtelen volt a népet Isten igéjével és a kegyelmi eszközökkel kielégíteni. Hozzájárult az is, hogy sokszor messze vidéken egyetlen ígehirdetőt sem lehetett találni és a kegyelmi eszközökhöz nem lehetett hozzájutni. Mikor pedig az amerikai szabadságharcból kifolyólag a lelkészek jórésze, cserbe hagyva gyülekezetét, visszatért Angliába, a prédikátorok és az amerikai methodismusnak tagjai megkérték Wesley urat, hogy vegye őket, valamint az ország vallásos szükségletét pártfogása alá és segítsen rajtuk a legjobb belátása szerint.

A kérésnek eleget tett azzal, hogy 1784-ben munkatársai közül hármat, kik az állami egyházban nyertek felavatást, Amerikába küldött azzal, hogy az ottani munkát Angliától függetlenül, az

új nemzeti viszonyoknak megfelelően szervezzék. Mivel Amerika számára a püspöki szervezetet gondolta a legmegfelelőbbnek, elutazásuk előtt, a kiküldöttek egyikét, Dr. Thomas Coket, a másikkettőnek közreműködésével kézfeltevésével, püspökké avatta. Dr. Thomas Coke az oxfordi egyetemen jogi és theologiai tanulmányokat végzett s mint presbyter szolgált az anglikán állami egyház lelkészi hivatalában, míg nem Wesley munkájába lépett. Wesley felhatalmazta, hogy Amerikába érve, a kitünő Asbury Ferencet, az amerikai missio vénjét és legfőbb vezetőjét, szintén püspökké avathassa. Ez meg is történt az első ballimorei főkonferencián és ekkor — az 1874. év karácsony napján — alakult meg a püspöki methodista egyház.

2. Egyházrendtartás.

Az egyházrendtartás célja óvni az egyház tisztaságát, lélekmentő erejét megtartani és fokozni. Meghatározott rendtartás nélkül az egyház épp úgy nem állhat fenn, mint nem lehet el nélküle az állam, vagy a család.

A püspöki methodista egyház kormányzása a főkonferenciák, az évi missiói — kerületi — negyedévi és birói konferenciák által történik. Ezeknek a szervezeteknek ügykezelése és rendje az egyházrendtartásban van megállapítva.

(Lásd egyházrendtartás.)

Az egyház vezetői:

1. Igehirdetői rangban:

A püspökök vagy főszuperintendensek, a kerületi előljárók, vagy kerületi szuperintendensek.

A vének és diakonok.

2. Laikus rangban:

Helyi prédikátor, intő, osztályvezető, intéző, vasárnapi iskolai előljárók, vasárnapi iskolai tanítók és egyesületi előljárók.

Az utóbbiak kötelességeiről az igehirdető szívesen ad pontos és kimerítő felvilágosítást.

3. A methodisták szokásai.

A methodizmus nem annyira a tanban, mint inkább a munkálkodás módszerében és különleges szokásaiban különbözik a többi evangéliumi egyházaktól.

1. A prédikátort nem a gyülekezet alkalmaszra bizonytalan időre, hanem a püspök jelöli ki számára évről-évre a munkateret s így sohasem történik meg, hogy valamely gyülekezet prédikátor, vagy valamely prédikátor állás nélkül maradjon.

2. Az osztálygyűlésnek célja:

a) A lelkiápolás kiterjesztése minden tagra:

b) a tagok lelkiközösségének megerősítése kölcsönös oktatás, bátorítás, intés által, hogy azok a kegyelemben növekedjenek.

c) Rendszeresítése a tagok önkéntes adakozásának, hacsak valamely más szokás nincs elfogadva. Mindenekelőtt azonban szükségesek az osztályok az egyes tagok lelkiápolása szempontjából, mely tevékenység, a prédikátor áthelyezési rendszer mellett, az osztályvezetők

által hathatósan támogatatik. Zsid. 10, 24—25; Jak. 5, 16; Kol. 3, 16.

3. A „szeret ünnepség“ hasonló célú gyülekezés, mint az ősegyházban az „Agape“-k, szeretet vendégségek voltak; ápolni kívánja az egyházban a testvéri közösséget és szeretetet. Apcs. 2, 42. 46; 20, 7; Jud. 1, 12.

4. A sylvesteri virrasztásnak, mint építő és ébresztő gyülekezésnek az esztendő utolsó éjjelén, célja, kiaknázni a percek komoly nagyszerűségét, hogy ezáltal a szíveket vallásos érzelmek számára fogékonyabbá tegye és a lelkeket elhatározásra bírja.

Ami a különböző missiói, jótékonyági és más Istenországok építésén fáradozó társaságot illet, utalunk az egyházrendtartásra. Az egyház minden külső segedelem nélkül csupán csak tagjainak szabad adakozásából fedezi minden szükségletét I. Kor. 16, 2.

HARMADIK RÉSZ.

1. Hitágazat.

Mindazokhoz, kik egyházunkba lépni óhajtanak a következő kérdést intézzük:

„Hiszel-e úgy a Szentírás tanaiban, mint azokat a püspöki methodista egyház hitágazataiban tanítja?“

Hogy értelemmel lehessen a kérdésre felelni, időre és tanulásra van szükség. Minden próbatagnak ezeken a hitágazatokon elmélkedni, őket az Isten igéjével és a Szentírás szellemével összekellene hasonlítani.

Huszonöt hitágazatunk van; ezek közül

24 Wesley János által eszközölt rövid kivonat az anglikán állami egyház 39 hitágazatából, melyek Wesley tanácsa szerint alapját képezik a püspöki methodista egyháznak.

A 23-dik hitágazat, mint pótlás fogadtatott el. Ezek a tanok a methodismusnak nem különleges tanai. Korunknak majdnem minden evangéliumi egyháza közösen vallja őket velünk. Lényeges különbség legfeljebb a gyermekkeresztésben található. (Lásd 4-ik rész 17. pont)

Wesley kiváló módszere volt kegyességgel a gyülekezetekben megtartani az igaz hitet. Ez okból a fősúlyt a személyes üdvtapasztalatra helyezte, mint amely egyedül fontos az életben és a keresztény hitéletnek elengedhetetlen követelménye. A próbatagok rendes tagokká való fölvételük előtt a legnagyobb lelkiismeretességgel tegyék vizsgálat tárgyává, hogy vajjon tanainknak itt következő rövid összefoglalását összhangban találják-e a Szentírással.

1. A szentháromságról.

Csak egyetlen élő, igaz Isten van, örökkévaló test és részek nélküli, mindenható, bölcs és kegyelmes, teremtője és fenntartója minden látható és láthatatlan valóságnak. Az Istenség ezen egységében hármas, azonos lényegű személy van, akik egyenlő hatalommal és örökkévalósággal bírnak. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek. 5. Móz. 6, 4; Ézs. 45, 22; I. Kor. 8, 6. Jer. 10, 10; Ján. 17, 3; Zsolt. 90, 2; I. Tim. 1, 17. II. Móz. 20, 3, 4; Ján. 4, 24; Luk. 24, 39; I. Móz. 17, 1; Róm. 16, 27;

I. Móz. 1, 1; Zsolt. 36, 6; Kol. 1, 16, Ján. 5, 17, 20; 10, 30; II. Kor. 13, 14; Máté 29, 19.

2. Az Igéről, vagy Isten Fiáról, ki valóságos emberré lett.

A Fiú, ki az Atya igeje, igaz örökkévaló Isten, az Atyával egy lényegű, a boldogságos Szűz méhében fogantatott és vett fel emberi természetet, úgy, hogy egy személyben két tökéletes emberi és isteni természet szétválaszthatatlanul egyesült, amiért a Krisztus egyben valóságos Isten és ember, aki tényleg szenvedett, kit keresztre feszítettek, aki meghalt, kit eltemettek, hogy az Atyját kiengesztelje irántunk, hogy engesztelő áldozatul szolgáljon nemcsak az eredendő bűnért, hanem az embernek minden valóságos bűnéért. Ján. 1, 1—2, Jel. 19, 13, Ján. 5, 18; 10, 30, Filip. 2, 6, Ján. 1, 14, Luk. 1, 27, 31, 35; Gal. 4, 4, Zsid. 1, 6, Róm. 9, 5, 3, 24. Kol. 2, 9, Máté 26, 38, 27, 35, 59, 60. Filipp. 2, 8, Zsid. 9, 14, Róm. 5, 10, Kol. 1, 20—22.

3. Krisztus feltámadásáról.

Krisztus tényleg feltámadt a halálból és testét mindazzal, ami egy tökéletes emberi természethez hozzátartozik, újból magára öltötte, tésben felszállott a mennyekbe és ül ott míg eljövendő ítélet napján ítélkezni minden ember felett. Máté 28, 5—6, Luk. 24, 39, Apcs. 2, 34, I. Kor. 15, 4, 20, Apcs. 13, 37, Ján. 20, 27, Márk. 16, 19, Apcs. 1, 11, Róm. 8, 34; 14, 9—10, Apcs. 10, 42.

4. A Szentlélekről.

A Szentlélek, ki az Atyából és Fiúból ered, egy lényegű, fenségességű és dicsőségű az Atyá-

val és a Fiával, valóságos és örökkévaló Isten, Ján. 14. 26; 15. 26, Gal. 4, 6, Apcs. 5. 3—4, II. Kor. 3. 17.

5. A Szentírásról, mint az üdvösségnek élő kútforrásáról.

A Szentírás tartalmazza mindazt, mi az üdvözüléshez szükséges, úgy hogy minden más egyéb, ami a Szentírásban nincs meg, vagy abból ki nem mutatható, az emberekre rákényszerített hitvallásnak és üdvösségre nem vezetőnek tekintendő.

Szentírás alatt értjük az ó- és újszövetségnek ama kanonikus (zsinórmértékül szolgáló) könyveit, melyeknek isteni tekintélyén az egyház soha sem kételkedett.

A könyvek a következők:

Mózes 5 könyve. Józsué könyve. A bírák könyve. Ruth könyve. Sámuel két könyve. A királyok két könyve. A Krónika két könyve. Esdrás könyve. Nehémiás könyve. Eszter könyve. Jób könyve. A zsoltárok könyve. A példabeszédek könyve. A predikátor könyve. Az énekek éneke. A négy nagy próféta és a tizenkét kis próféta könyve.

Az újszövetségnek minden könyvét, mint azok közönségesen ismeretesek elfogadjuk és zsinórmértékül vesszük. II. Tim. 3, 1—17, Ján. 5, 39, II. Péter 1, 19; 5. Móz. 12, 32, Gal. 1, 8, I. Thess. 2. 13, Márk. 7. 7, Ján. 17. 17.

6. Az ószövetségről.

Az ószövetség semmiben sem mond ellent az újszövetségnek, mert az ószövetség épp úgy,

mint az újszövetség, az emberiségnek örökéletet kínál a Krisztus által, ki az egyedüli közbenjáró Isten és ember között, lévén ő mindkettő: Isten és ember, s így azok, kik azt tanítják, hogy az ószövetség atyáinak szemei előtt, csak ideig való ígéretek lebegtek, **hitelt nem érdemelnek.** Habár a törvény, melyet Isten Mózes által adott, amennyiben istentiszteleti szertartásokra, szokásokra és külső istentiszteleti cselekedetekre vonatkozik, a keresztyénekre nézve nem kötelező s az állam sem köteles a mózesi törvények polgári rendelkezését magáévá tenni, mégis magát senki keresztyénnek nem mondhatja, aki az úgynevezett erkölcsi törvényt elveti. Luk. 24. 27, 44, Ján. 5, 46, Apcs. 24. 14, I. Tim. 2. 5, Ézs. 53. 6, II. Kor. 1. 20, Róm. 15. 8, Zsid. 10. 1, Maté 5, 17, 19; 22, 34, 44; Jak. 1, 25, I. Ján. 2. 3, 4, 7.

7. Az eredendő bűnről.

Az eredendő bűn nem Ádám követésében rejlik (mint azt a Palagianusok tévesen tanítják), hanem az emberek természetének roplottságában, mint akik Ádámnak természetes leszármazottjai, mely természet által az emberiség messze eltávolodott az eredeti igazságosságtól és természeténél fogva állandóan hajlik a rosszra. Jób 14, 4, Róm. 5. 12, 18, 19, 1. Móz. 5, 3, Jer. 17, 9, Márk. 7, 21; 22, Róm. 3, 10—3, 7.

8. A szabad akaratról.

Ádám bűnbeesése óta, az ember állapota úgy alakult, hogy saját ereje és cselekedetei révén nem tud a hit és Isten imádjására eljutni, amiért

is nincsen erőnk jó cselekedeteket végezni, melyek Isten tetszésére lennének, ha csak nem a Krisztusban rejlő Isteni kegyelem jön segítségünkre s minket a jó akarathoz elsegít, benne vezérel és megtart. Fil. 2, 13, Ján. 15, 5, Róm. 5, 6, 7, 18, 8, 7, Eph. 2, 1, 5, 8, Ján. 6, 44, 65. Jer. 10, 23, I. Kor. 15, 10.

9. Az ember megigazulásáról.

Nem saját cselekedeteink és érdemeink, hanem egyedül Urunk és Idvezítőnk érdemeért, hit által igazulunk meg az Isten előtt. Hogy egyedül hit által igazulunk meg, igen üdvös és vigasztalással telí tan. Apcs. 13, 39, Ef. 2, 8, 9, Róm. 3, 24—24, 28, Fil. 3, 9, Apcs. 8, 37; 15, 11; 16, 31, Róm. 4, 2—5; 5, 1, 2.

10. A jó cselekedetéről.

Habár a jó cselekedetek, melyek a hitnek gyümölcsei és követik a megigazulást, nem veszik le rólunk bűneinket, sem az Isten ítéletének szigorúsága előtt megállani nem tudnak, mégis kedvesek azok Krisztusban az Istennek, miután igaz, eleven hitnek szülöttei, s általuk a valódi hit épp úgy felismerhető, mint gyümölcseről a fa. Róm. 3, 20; 4, 2, 4, 6, Tit. 3, 5, Jak. 2, 18, 22, 26, Máté 3, 10; 7, 16—20, Ján. 15, 8, Fil. 1, 11, Zsidók 13, 16.

11. A fölösleges jó cselekedetéről.

Nem taníthatjuk istentelen felfuvalkodottság nélkül, hogy lehetnek Isten parancsolatait meghaladó, úgynevezett jó cselekedetek, mert ezáltal az emberek azt jelentetik ki, hogy Istennek

kedvére nemcsak annyit tesznek, amennyit az tőlük követel, hanem tesznek kötelezettségükön fölül is, pedig Krisztus világosan mondja: „Ha mindazt megtettétek, amit parancsoltak néktek, mondjátok: Haszontalan szolgák vagyunk.” Luk. 17, 10, Jób 9, 2, 3, Róm. 11, 35, I. Kor. 9, 16.

12. A megigazulás utáni bűneinkről.

Nem minden a megigazulás után szándékosan elkövetett bűn szükségképen a Szent Lélek ellen elkövetett megbocsájthatatlan véték. Miért is a bűnbánat által való megújulásnak lehetőségét nem vitatjuk el azoktól, akik bűnbe estek. Miután Szent Lelket nyertünk, lehetséges, hogy az elnyert kegyelemből kiesünk és megint a bűn útjára térünk; de Isten kegyelméből megújulhatunk, megjavítván életünket. Ebből következik, hogy azok hitelt nem érdemelnek, akik azt tanítják, hogy az elnyert kegyelem után többé nem vétkezhetnek, amíg itt a földön élnek, vagy akik a bűnbocsánatot elvitatják azoktól, akik bűnbánatot éreznek. Ef. 4, 7—15, Zsolt. 95, 7—11, Jer. 3, 22, Jel. 2, 4, 5, Máté 24, 12, Gal. 5, 4, 7, I. Ján. 1, 8—9; 2, 1, 2, Eph. 5, 14.

13. Az egyházzól.

Krisztus látható egyháza a hívőknek ama közössége, melyben Isten ígését tisztán hirdeti és a szentségeket a hozzájuk tartozó járulékokkal egyetemben Krisztus rendelete szerint szolgáltatják ki. I. Kor. 1, 2, Máté 16, 18, Eph. 1, 22, 23, Ef. 2, 19; 5, 27, Apcs. 2, 41, 42, 47.

14. A tisztítóútról.

A római egyháznak a tisztítóútról, a fel-

oldozásról, képek, ereklyék tiszteléséről és imádásáról szóló tana, valamint a szentek segítségülhívása, hívságos emberi találmány, mely nem az Iráson alapul, sőt egyenesen az Isten igéjével ellenkezik. Jel. 1, 5, Zsid. 9, 14, I. Ján. 1, 9, Luk. 5, 20, Máté 4, 10, 1. Tim. 2, 5, 1. Ján. 2, 1.

15. A nép által érthető istentiszteleti nyelv használatáról.

A Szentírással, valamint az első keresztyén egyház felfogásával és gyakorlatával ellentétben áll olyan nyelvnek használata a nyilvános istentiszteleten, közös imádkozásban úgyszintén a kegyelmi eszközöknek kiosztásakor, mely a nép előtt ismeretlen és érthetetlen. I. Kor. 14, 2—28.

NEGVEDIK RÉSZ.

Hítágazat. (Folytatás).

16. A sakramentumokról.

A Krisztus által rendelt kegyelmi eszközök nemcsak ismertető jelei a keresztyén hitvallásnak, sőt inkább bizonyos látható jelei Isten irántunk való kegyelmének és jóindulatának, melyek révén láthatatlanul bensőnkben működik s bennevaló hitünket nemcsak éleszti, hanem meg is erősíti és szilárdítja.

Két kegyelmi eszközt rendelt el az Úr számunkra az evangéliumban: A keresztséget és az Úrvacsorát.

A másik öt úgynevezett szentség, mint a bérmálás, a bűnbánat, a lelkészaválás, a házasság és az utolsó kenet nem tekinthetők szentségeknek, mivel azt részben az apostoli egyház el-

fájzása, részben pedig életviszonyok, miket a szentírás ugyan méltányol, de mégis egészen más természetűek, mint a keresztség, vagy az úrvacsora, mivel ezek számára Istentől látható jel, vagy szertartás rendelkezett.

A szentségeket Krisztus nem azért rendelte el, hogy azokat megbámulják, vagy körülhordozzák, hanem hogy méltó módon éljenek velük. És csak azoknál van üdvös hafásuk, akik méltóan veszik őket; akik pedig méltatlanul használják, azok, mint azt Pál apostol mondja, kárhozatra veszik. 1. Kor. 11, 29.

Keresztség: Máté 28, 19. Úrvacsora: Máté 26. 26—28. I. Kor. 10, 16, Márk 14, 22 - 24.

17. A keresztségről.

A keresztség nemcsak külső jele a hitvallásnak és nemcsak külső jel, mely a keresztyént a keresztelemtől különbözteli meg, hanem az újjászületésnek is jelképe. A gyermekek keresztelese az egyházban tartassék fenn.

1. Kor. 12, 13 Gal. 3, 27, 28. Kol. 2, 11, 12. Tit. 3, 5, Apcs. 2, 38, Márk 10, 13—16, Luk. 18, 15—17, Róm. 4, 11—13.

18. Az úrvacsoráról.

Az úrvacsora nemcsak jele a testvéri szeretetnek, melyet a keresztyéneknek egymás iránt táplálni kell, hanem Krisztus halála által történt megváltás szentsége, úgy hogy azok, akik azt a hitben méltóan élvezik, a kenyér, amit megtörünk, a Krisztus testében való és a kehely, amelyet megáldunk, a Krisztus vérében való közösséget jelenti.

1—13; I. Péter 2. 16; I. Kor 1, 10; 12, 25; 14, 26;
II. Tess. 3, 6. 14; I. Tim. 1, 4. 6.

23. A polgári hatóságról.

Kötelességévé tesszük minden keresztyénnek, de különösen minden igehirdetőnek, hogy az ország-törvényeinek, melyben laknak engedelmeskedjenek és minden tisztességes eszközt felhasználjanak, hogy a felsőbbség iránt engedmességet gerjessenek. Elvárjuk igehirdetőinktől és tagjainktól, hogy békés rendszertől alattvalók legyenek.

Róm. 13. 1, 3—4; I. Péter 2, 13, 14. 17;
I. Tim. 2 1. 2. Tit. 3, 1.

24. A keresztyének földi javairól.

A keresztyének vagyona és földi java jogilag és birtokilag nem közvagyon, mint azt sokan tévesen állítják. De ettől eltekintve mindenkinél abból, amije van jókedvűen kellene adakozni az inségeseknek, vagyona arányában.

Apcs. 5, 4; 9, 36; 11. 29; 20; 35; I. Kor. 16. 1—2;
Ef. 4, 28; Péld. 19, 17; II. Kor. 9. 7; Gal. 6, 10;
I. Tim. 6. 17—19; I. Ján. 3. 17.

25. A keresztyén esküjéről.

Amint egyrészt elismerjük, hogy a hiábavaló és elhamarkodott esküdözést Üdvözítőnk valamint Jakab apostol tiltja, úgy másrészt mégis azt tartjuk, hogy a keresztyén vallás senkinek sem tiltja meg az esküt, ha a felsőbbség a felebaráti szeretet kedvéért azt megköveteli, csakhogy a próféta intése szerint igazságban kell annak történni.

II. Más különböző hangúlyozott tanítások.

A püspöki methodista egyháznak következő

jellemző tanai az eddig felsorolt hitágazatokban különlegesen formulázva nincsenek, de mégis benn foglaltatnak azokban, azonkívül világosan és határozottan taníthatnak az egyháztól elismert irányadó iratokban. Minden egyes az egyházba lépő próbatagnak ezekről a tanokról világos ismerettel kell birtania.

1. A bűnbánatról.

A bűnbánat a bűn feletti „isteni szomorúság” és a megfelelő szentírási kifejezés szerint: életfelfogásnak megváltozása. A bűnbánónak szívében szomorúságot kell érezni afelett, hogy gonoszt cselekedett és forrón vágyonia kell a jót cselekedni. Az igazi bűnbánat elfordulni a bűntől és odafordulni Istenhez. II. Kor. 7, 9—11; I. Móz. 4, 7; Ézs. 55, 7; Máté 3, 8; Luk. 15, 18, 20; I. Ján. 1, 9; Jel. 2, 5.

2. A megigazolásról.

A megigazolás Isten szabad kegyelmének ténye, ami által bűneinket megbocsátja s bennünket elfogad olyaknak, mint akik a Jézus Krisztus által előtte megigazultak. Róm. 3, 24; 5, 1, 19; 8, 1; Ef. 1, 7; II. Kor. 5, 21; Kol. 2, 13.

3. Az újjászületésről.

Az újjászületés a szívnek a Szentlélek által Krisztus képébe való teljes átalakulása, ami által új teremtményekké leszünk.

Ján. 3, 7; Ef. 2, 3. 5; 4, 23; Gal. 5, 19—24; II. Kor. 5, 17; Tit. 3, 5.

Lásd Wesley predikációit is.

4. Az Istennél való elfogadtatásról.

Ez Istennek ama ténye, mellyel minket családjába föl vesz, gyermekeinek, örököseinek elismer s megadja mindazokat a jogokat, melyek új magas viszonyunk szükségszerű járuléka. Ef. 1, 3—14; Róm. 8, 14—17; I. Péter 1, 3—5.

(Lásd: Wesley predikációit is.)

5. A Szentlélek bizonyágtételéről.

Ez a hívő egyén szívében a Szentlélek által közvetlenül munkáit bizonyosság affelől, hogy ő Isten gyermeke. Kiváltsága minden Istengyermekének, hogy határozott bizonyága legyen Istenhez való új viszonyáról, mint ami szülárd alapja az igazságnak, a békességnek, a vigasznak és a reménységnek."

Ezen bizonyágtétel által Isten kijelenti a megváltottaknak a bűnbocsátnak, és az újjászületésnek valóságát és hogy őket elfogadta.

Annak, aki nem él Isten ígéjének és tanának megfelelően, nem lehet meg a léleknek ez a bizonyágtétele. Róm. 8, 15—16; I. Ján. 5, 10; Gal. 4, 6; 5, 22—23. II. Kor. 1, 22; 5, 5; Ef. 1, 13—14; 4, 30.

(Lásd Wesley predikációit.)

6. A megszentelésről.

A megszentelés az isteni kegyelemnek működése, amely által tiszták és szentekké leszünk.

A Szentírás szerint kiváltsága és kötelessége Isten minden gyermekének, hogy szabadságban éljen minden tudatos bűntől. Ezalatt azonban nem

a cselekedet és a gondolat feltétlenül tökéletes állapota értendő, hanem a szív tisztasága. Sziveink szerejettel legyenek eltelve Isten és embertársaink iránt.

Oda kell és el lehet jutnunk, hogy Istent szeressük teljes szívből, teljes lélekből, minden erőnk-ből és felebarátunkat, mint önmagunkat. Zsid. 12, 14; Kol. 1, 22; Ef. 1, 4; 5, 25—27. I. Tess. 4, 3; 5, 23; I. Ján. 1, 7; I. Péter. 1, 15; Jud. 1, 24; Mát. 22, 37, 40.

7. A megváltás általánosságáról.

Krisztus szenvedett és meghalt minden emberért, kivétel nélkül. Ján. 3, 16—17; II. Kor. 5, 15; I. Tim. 2, 6; Zsid. 2, 9; I. Ján. 2, 2; Jel. 22, 17.

8. A teljes elbukás lehetőségéről.

Lehetséges, hogy a megigazult és megszentelt keresztyén kegyelem állapotából kiesik és elveszen. I. Kor. 9, 27; I. Tim. 1, 19; Zsid. 10, 26—27, 38; II. Péter. 2, 21; II. Krón. 15, 2.

ÖTÖDIK RÉSZ.

Egyházunk általános szabályai.

1. Közösségünk eredete és célja.

Az 1739. év vége felé nyolcan, vagy tizen, akik bűnösségükről mély meggyőződéssel bírtak, és komolyan megváltás után vágytak, felkeresték John Wesley urat Londonban. Ezek s még kettő vagy három, akik a következő napon csatlakoztak, megkérték, szentelne nekik csekély időt, amelyben velük imádkozna, őket oktathá affelől, hogy az

elközelgő és állandóan fejünk felett lebegő harag elől miképpen menekedjenek.

Wesley időnyerés kedvéért egy napot határozott meg, melyen mindnyájan összegyülekezzenek, a választás csütörtök estére esett. Ezeket aztán és még sok másokat, akik csatlakoztak, (számuk állandóan nevededett) Wesley időről-időre tanácsosul és oktatással látta el, a fennforgó szükséglet szerint. Az összejövetel mindenkor imával fejeződtek be, mely mindenkor a jelenlevők különböző tapasztalataihoz alkalmazkodott.

Közösségünknek ez az eredete, mely elsőben Angliában létesült és később Amerikában is elterjedt. Közösségünk nem más, mint olyan embereknek egyesülése, akik félik az Istent és igyekeznek az istenfélelem erejének birtokába jutni, kik azért egyesültek, hogy egymással imádkozzanak, hogy magukat intessék, egymás felett örködjenek a szeretetben és lelkük üdvössége munkálásában egymás segítségére legyenek.

Hogy jobban ellenőrizhető legyen, vajjon az egyes tagok tényleg komolyan óhajtják-e lelkük üdvösségét, minden gyülekezet a tagok lakhelyeinek megfelelően osztályokra oszlik. Egy-egy osztály rendesen mintegy 12 személyből áll, akik közül az egyik az osztály vezetője. Az osztályvezető kötelességei a következők:

1. Osztályának minden tagját hetenként legalább egyszer látnia kell, avégből, hogy a) lássa az egyes tag az istenfélelemben miképpen halad; b) tanácsokat osszon s útmutatást adjon, vigasztaljon, vagy intsen, c) hogy, amit a tagok az egyház

és az igehirdető szükségleteinek fedezésére felkínálnak beszedje.

2. Az igehirdetővel és a gyülekezet gondnok embereivel hetenként egyszer találkozik, hogy a) az igehirdetőnek a betegekről és azokról akik rendetlen életet folytatnak és magukat inteni nem hagyják, jelentést tegyen; b) osztálya tagjaitól az elmúlt héten gyűjtött önkéntes adományokat a gondnoknak átadja.

2. A szabályok.

Minden egyén, aki az egyház tagjai sorába kíván lépni, a következő kérdést intézzük:

Készséggel alá akarod-e magadat vetni a püspöki methodista egyház szabályainak?

Hogy erre lelkiismeretesen felelni lehessen, szükséges ezeknek a szabályoknak pontos ismerete. Wesley Károly és János alapította meg azokat Angliában a methodismus első évében, amiket aztán később a mi egyházunk is szervezkedésekor átvett. Ezeket a szabályokat nem lehet megváltoztatni, vagy hatályon kívül helyezni, legfeljebb, ha az egyetemes konferencia minden tagjainak két harmada és az évi konferencia összes tagjának három negyede így határozna. A püspöki methodista egyház minden tagja ünnepélyesen ígérte ezeknek a szabályoknak betartását.

Az egyház azokat a Szentírásan alapulóknak nyilatkoztatja ki. Ha valóban a Szentírásan alapulnak, úgy követelhető, hogy mindenki tekinettel legyen rájuk.

Ha látszólag az egyik, vagy a másik betű-

szerint szembeszököen nincs is valamely szentírás helyével alátámasztva, a tagoknak mégis kötelességük megtartani azokat, ha csak be nem bizonyul, hogy az írás szellemével ellentétben állanak.

Azokkal szemben, akik magukat közösségünkbe óhajtják felvenni, más igényt nem támasztunk, minthogy szívből kívánják az eljövendő harag elől való menekülést és a büntől való megváltást. Ahol ez az óhaj meg van a szívben, megnyilvánul az a szív gyümölcsén.

1. A rossz, amit kerülni kell.

Elvárjuk, hogy mindazok, akik a közösség tagjai lenni és maradni akarnak, hogy az üdvösség utáni vágyukat azzal mutassák meg, hogy:

Először: Semmi rosszat nem cselekednek, de kerülnek minden gonoszt, Péld. 1, 10—16. Máté 10, 16; I. Kor. 15, 33. I. Tess. 5, 22. Különösen azokat a bűnöket, melyek igen gyakoriak, mint Isten nevének hiábavaló való említése II. Móz. 20, 7; III. Móz. 19, 12; Máté 5, 34—37; 23, 16—22.

Az Úr najápnak megszegése; adás-vevés, vagy valamely munkának ezen a napon való végzése által, ami hétköznapon is végezhető volna. II. Móz. 20, 8—11; 31, 13—17; Máté 12, 1, 5, 8; Apcs. 16, 13; 20; 7; Jel. 1, 10.

Részegség, szeszes italnak adás-vevése, kivéve a végszükség esetét. Péld. 20, 1; 23, 20—32; Luk. 21, 34; I. Kor. 6, 10, Gal. 5, 21; Ef. 5, 18.

Rabszolgakereskedés, rabszolgák tartása, vétel és eladása. V. Móz. 24, 7; Ezs. 58, 6; Máté 22, 39; Kol. 4, 1; I. Tim. 1, 10.

Verekedés, perpatvar, veszekedés, testvérrel bíróság elé menni, gonoszt-gonosszal, gyalázkodást gyalázkodással, fizetni; bőbeszédűség az adás-vevésben. Jak. 1, 19; 4, 1. Zsid. 12, 14; 13, 5; Márk. 9, 50, Róm. 12, 17—21, Ef. 4, 31—32; I. Kor. 6, 1, 6—7; Tit. 3, 2; I. Pét. 3, 9.

Árúknak az eladása, melyekért nincs megfizetve a vám. Róm. 12, 17; 13, 17.

Uzsora kamatra való kölcsönzés. Zsolt. 16, 1, 5.

Szeretetlen, vagy hiábavaló fecsegés; különösen a felsőbbségnek és ígéhirdetőknek megrágalmazása. Zsolt. 15, 3; Ef. 4, 29, 31; 5, 4; Mát. 12, 36; I. Tim. 5, 13; Tit. 3, 2, I. Pét. 2, 1, 12, 17.

Másokkal úgy bánni, mint amilyen elbánásban magunk részesülni nem szeretünk. Mát. 7, 12.

Olyasmit cselekedni, amiről tudjuk, hogy nincs Isten dicsőségére pld. arany ékszernek és drága ruháknak viselése. I. Tim. 2, 9; I. Pét. 3, 3.

Élvezetekbe merülni, melyek ellenkeznek Krisztus szellemével. Róm. 12, 2; I. Kor. 10, 31.

Olyan énekek éneklése és könyveknek olvasása, melyek nem fejlesztik Istennek megismerését és szeretetét. I. Kor. 15, 33; Ef. 5, 15—19; Kol. 3, 17.

Elpuhulás, túlzott testi ápolás. Róm. 8, 13; 13, 14; Kol. 3, 5.

Földi kincsek gyűjtése. Mát. 6, 19—20; Márk 10, 23—25.

Pénzkölcsönzés, árúknak hitelbe való vásárlása a visszaadhatás, vagy megfizethetés valószínűsége nélkül. Zsolt. 37, 21; Róm. 13, 8.

2. A jó mit cselekedni kell.

Elvárjuk továbbá azoktól, akik a közösség-

ben óhajtának maradni, hogy az üdvösség utáni áhítozásukat bizonyítsák be.

másodsor: azzal, hogy anyagi viszonyukhoz mértén minden tekintetben jót cselekesznek, minden alkalomkor irgalmasszívűnek nyilvánuljanak és alkalmas időben mindenkivel jót tesznek. Mát. 5, 7, 16; Luk. 6, 36, 38; Gal. 6, 9—10; Zsid. 13, 16.

amennyiben — a testre való tekintettel — vagyonukhoz mértén, amit Isten rájuk bízott, táplálják az éhezőket, ruházzák a meztelent, a betegekét és foglyokat felkeresik és segítségükre vannak. Mát. 25, 35—40; I. Tim. 6, 17—19; Jak. 1, 27; I. Ján. 3, 17—18.

A lélekre való tekintettel — amennyiben mindazokat, akikkel érintkeznek s oktatják, intik, miközben lábbal kell taposnunk azt a rajongót: „Csak akkor tehetünk jót“ ha erre indítatva érezzük magunkat.“ Ézs. 58, 10; Mát. 5, 13—16; II. Tim. 4, 2; Zsid. 3, 13.

Üdvösség utáni vágyukat bizonyítsák be továbbá azzal:

Hogy jót cselekesznek különösen azokkal, akik a megigazító hitnek a részeseivé lettek, vagy komolyan vágyakoznak utána, a mennyiben üzletkötésben előnyben részesítik őket, egymástól vásárolnak, szükség esetén egymás segítségére sietnek, annyival is inkább, mert a világ is szereti az övéit, valóban egyedül szereti. Ján. 15, 19; Róm. 12, 10—13; Gal. 6, 10; I. Ján. 4, 7.

Minden lehető szorgalom és takarékoság által, hogy az evangélium meg ne csúfoltassék.

Péld. 20, 4; 22, 29; Róm. 12, 11; I. Tim. 5, 8

A megkezdett úton való türelmes megmaradás által, miközben önmagukat tagadják meg, naponta magukra veszik keresztjüket és készek Krisztus gyalázatát viselni, miközben mások átoknak tekintik őket; készen arra, hogy az emberek alaptalanul minden gonoszt beszéljenek róluk. Mát. 5, 11; 16, 24; Márk 8, 34; I. Kor. 4, 13; 9, 24; Zsid. 12, 1.

3. Figyelembeveendő szabályok.

Végül elvárjuk mindenektől, akik a közösségben megmaradni óhajtának, hogy áhítozzák az üdvösséget.

Harmadszor: A kegyelmi eszközök révén, melyeket Isten rendelt el, mint amilyenek:

Nyilvános istentisztelet. Zsolt. 27, 4; 42, 5; 84, 1—5, 11; Zsid. 10, 25.

Az ige hallgatása által, akár olvastatik, vagy magyaráztatik. Máté 28, 20; Márk 16, 15; Apcs. 13, 44; Róm. 10, 14, 15, 17; II. Tim. 4, 2; Jak. 1, 25.

Az úrvacsora által. Mát. 26, 26—28; I. Kor. 11, 23—26.

A családdal, valamint az egyedülletben való imádkozás által. V. Móz. 6, 7. Zsolt. 55, 17; Mát. 6, 6; I. Thess. 5, 17—18, I. Tim. 2, 8.

A szentírásban való elmélyedés által. Zsolt. 119, 15—16; Ján. 5, 39; 17, 17.

Bőjt, vagy önmegtartóztatás által. A testet az evangéliom szerint okszerűen alá kell vetni a léleknek. Máth. 6, 16—18; 17, 21; Apcs. 13, 2—3.

Közösségünknek ezek az általános szabályai. Maga az Isten követeli ezeknek megtartását

szent igéjében, mely életünknek egyedüli zsinórmértéke. Arról is megvagyunk győződve, hogy az Isten szent Lelke minden egyes igazán megtért szívébe beleírja ezeket a szabályokat.

Ha valaki közöttünk ezekre nincs tekintette!, vagy engedi, hogy szokásává váljék ellenük, vagy valamelyike ellen cselekedni, ez jelentessék azoknak, akik örködnék és számadással tartoznak Istennek az egyes lelkekért. Mi megakarjuk nekik mutatni tévelygéseiket. Egy ideig türelemmel akarjuk őket hordozni. Ha azonban nem javulnak, úgy menjenek ki közülünk. Mi megtettük a magunkét. II. Tim. 3, 16—17; Ján. 14, 26; 16, 13, I. Kor. 5, 5; II. Thess. 3, 6.

HATODIK RÉSZ.

Különleges tanácsok.

1. Mértékletesség.

A mértékletesség a szó legtágabb értelmében a Szentírásban elrendelt keresztyén erény és abban áll, hogy a testi ösztönöket, óhajokat és vágyakat alárendeljük az értelem uralmának. Táplálkozás tekintetében bölcs használata bizonyos hasznos ételeknek meg italoknak, másrésről tartózkodás bizonyos ételektől meg italoktól, melynek a testre való káros hatásuk kétségen felül áll. Úgy a tudomány, valamint a Szentírás megegyeznek abban, hogy az összes szeszes italok a szervezetre ártalmasak. Szeszes italoknak gyártása, valamint eladása aláássza a közérkölcset, az állami ház-

tartás és az általános közjólét alapját, amiért is szabad elhatározásból folyó mindennemű szeszesitaltól való teljes megtartóztatást tekintjük a mértékletesség zsinórmértékének és a szeszes italok teljes eltiltását a polgári hatóság kötelességének. Szív-ből üdvözlünk minden törvényes keresztyéni kísérletet, mely arra irányul, hogy az emberiséget ettől a borzasztó nyavalyától megszabadítsa és ajánljuk tagjainknak, hogy az ilyen törekvéseket minden erővel hathatósan támogassanak. Míg e tekintetben általános szabályainkra utalunk szeretettel, de egyúttal komolyan szólítjuk fel tagjainkat, hogy azokhoz szigorúan alkalmazkodjanak. Végül azonban az a szilárd hitünk, meggyőződésünk, hogy a mértékletességi törekvés sikere egyedül a család, az egyház meg az állam egyesített szent befolyásán alapul.

2. A ruházatról.

Intjük tagjainkat, hogy az apostoli levélnek értelmében ne ékesítsék magukat: „arannyal, vagy gyöngyökkel, vagy drága öltözékekkel.” I. Tim. 2, 9.

3. A házasságról.

Nem tiltjuk meg egyházunk tagjainak, hogy olyanokkal lépjenek házasságra, akik nem tartoznak a mi közösségünkbe, feltéve, hogy a kegyesség és istenfélelem bélyegét hordozzák magukon és az üdvösségre törekszenek; de óva intjük őket olyanoktól, akikről ezt nem lehet elmondani. Egyházunk tagjai sok esetben keltek házasságra olyanokkal, akik messze állottak az igazságtól és ennek megvolt a szomorú következménye, vagy

megakadályoztattak, hogy a hitben éljenek és fejlődjenek, vagy visszaestek a kárhozába.

Ilyeneknek megakadályozására oltsa be nyilvánosan a predikátor a szívek mélyébe az apostoli intést: „Ne legyetek idegenekkel felemás igában.” Oktassuk ki tagjainkat, hogy ilyen komoly ügyben lépést addig ne tegyenek, míg fölötte a komolyabb testvérekkel nem tanácskoztak.

Általános szabályként áll, hogy a lányok szülei hozzájárulása nélkül férjhez ne menjenek. De itt is lehetnének kivételek. Ha egy női személy a férjhezmenést kötelességének tartja és s ülei ellenzik, hogy keresztyénhez nőül menjen, akkor szülei hozzájárulása nélkül is köthet házasságot, de akihez nőül megy, nem lehet methodista predikátor.

4. A házasság felbontásáról.

Az egyház, házasságtörés esetét kivéve, semminemű elválást nem ismer el törvényesnek és egy esetben se áldja meg a predikátor íjzt a frigyét, amelyben valamely félnek elvált házastársa él. Ez a szabály azonban nem vonatkozik azokra, akiknek a házassága házasságtörés miatt bontatott fel, de maguk ártatlanok; sem azokra, akik ugyan elváltak, de egymással újra házasságra kívánnak lépni.

5. A dohányzásról.

A főkonferenciánk az összes predikátoroknak, valamint a tagóknak azt tanácsolja, hogy tartózkodjanak a dohány használatától, mint olyan élvezeti cikktől, mely a testre és a lélekre nézve káros.

6. A tizedről.

Hisszük, hogy az emberiség evangelizálása

leghathatósabbán úgy eszközölhető, ha erőteljesen támogatjuk azokat az intézményeket, melyeket az egyház e célból létesített, amiért is a rendszeres adakozásnak biblikus tanát minden szószékről hirdetni, — predikátorainknak, úgyszintén tagjainknak pedig hűségesen gyakorolni kellene.

7. Az egyházi tagságról.

a) Próbára való felvétel.

Annak elkerülésére, hogy alkalmatlan egyének kerüljenek az egyházba; továbbá, hogy a keresztyén intés és egyházfenyíték alkalmazható legyen, a következő szabályok veendőik figyelembe:

1. Csak gondos körültekintéssel vegyünk fel egyeseket próbára és senkit az egyház próbatagjának be ne írjunk, amíg az illető kielégítő bizonyosságát nem adja annak, hogy komoly törekvése bűneitől megváltatni s hogy óhajtja Isten népének közösségét élvezni.

2. A felügyelő predikátor és osztályvezetők ügyeljenek, hogy mindazok, akik próbán vannak a püspöki methodista egyház tanait és szabályait mihamarább megismerjék.

3. Elvárjuk minden próbatagtól, hogy egyházunk szabályait és szokásait lelkiismeretesen megtartsák; igényük van az összes lelkielőnyökre és segítségére; de negyedévi konferenciánk tagjaivá nem lehetnek és az egyházi bírászkodásban is csak mint tanuk szerepelhetnek.

b) Rendes tagokul való felvétel.

Rendes tagokul csak azok vétessenek fel, akiket előzőleg a vezető és intézőbizottsági gyű-

és a predikátor hozzájárulásával ajánl; akik megvannak keresztelve és akik a felügyelő predikátor által eszközölt vizsgán hitüknek helyességéről, valamint egyházi szabályainknak megtartására való törekvésüknek kielégítő biztosítékát adják.

2. Ha azonban más valamely evangéliumi gyülekezet egyik jóhirű tagja kívánna egyházunkhoz csatlakozni, úgy az illető, miután a szokásos kérdésekre megfelelt, a tagok sorába felvehető.

3. **Eltávozás és tagsági igazolvány.**

Ha az egyháznak valamely tagja egyik gyülekezetből a másikba akar költözködni, úgy az illető tagsági igazolvánnyal úttalassék át, melynek a következő tartalma legyen:

„Ezennel bizonyítjuk, hogy N. N. akinek erről a bizonyítványról értesítést kézbesítettünk, a püspöki methodista egyháznak . . . . . községben . . . . . városban, jóhirű tagja, és az . . . . . i methodista egyházba óhajt költözködni. Nevezettet testvéri ajánlattal ajánljuk.

Ha a gyülekezet, melynek ezt az átutalási igazolványt megküldöttük ennek átvételéről értesít és egyben tudatja, hogy N. N.-t a tagok sorába felvette úgy itteni gyülekezetünkhöz való tartozását megszüntnek tekintjük. A tagsági igazolványok a predikátortól és a kerületi előljárótól irasznak alá és egy évi érvényességgel bírnak.

FÜGGELÉK.

1. Tagfelvétel.

A kitöltött próbaidő után rendes taggá való felvételnek rendje.

Az előre megállapított napon azok, akik

rendes tagokká vétetnek fel előhivatnak, amire a predikátor a gyülekezethez fordul és szól:

Krisztusban szeretett gyülekezet. A szentírás tanítja, hogy az egyház Isten háztartása és teste, melynek feje a Krisztus és hogy az evangélium mindazokat, akik a Krisztusban vannak a testnek tagjaivá kívánja tenni. Krisztus egyházának lényege a tagoknak egymással való közösségében rejlik. Ennek a közösségnek célja, hogy megtartsa az evangéliumi tudománynak, valamint az Isten által elrendelt kegyelmi eszközöknek tisztaságát, hogy gyakorolja a szent intést és fenyítést, melyet Krisztus a kegyesség ápolására parancsolt meg az egyház számára.

Minden embernek kötelessége, hogy ilyen közösséghez csatlakozzék, mert csak azok plánták az Urnak házában, akik ami Istenünknek tornácaiban virágzanak. 92. Zsolt. 14. Az egyház tagjainak különösebb kötelességei a következők:

Ápolni a békeséget és egyetértést; egymás terhét hordozni, óvni egymást a bűnbeeséstől, törekedni a szíveknek bensőséges együttérzésére, hűven megmaradni a hitben és közös istenitisztelésben, valamint egymással és egymásért imádkozni. Előjogaikhoz tartozik különösen: hogy Isten igéjének hallása, valamint a szent kegyelmi eszközök élvezése által a megszentelésért való küzdelemben sarkaltatnak, hogy a lelkipásztor éber lelkigondozását élvezik és részük van mindazon áldásokban, melyek csak azoknak van ígérve, akik a hívők közösségéhez tartoznak.

Ebbe a szent közösségbe óhajtának lépni az előttetek álló testvérek, akik a szent keresztségben részesültek és a felvételre rendesen ajánlattak. Istenfélelemben néhány kérdést akarunk hozzájuk intézni hitük és kegyes szándékaik felől, hogy megbizonyosodhatunk afelől, vajjon méltók-e arra, hogy egyházunkba felvétessenek.

A predikátor a felvételre jelentkezőkhöz fordul és így szól:

Szeretteim az Úrban! Ide jöttetek, hogy részeseivé legyetek az egyházzal való összeköttetés nagy előnyének, melyet Idvezítőnk saját vérével vásárolt meg. Örülünk az Isten kegyelmének, melyben részesültetek, hogy követésére elhívott titeket és hogy eddig az igazságban megmaradtatok. Hallottátok milyen áldásdúszak azok az előnyök, melyekben a Krisztus egyházának tagjai részesülnek és milyen komolyak azok a feladatok, melyek reájuk rovatnak. Mégis mielőtt az egyházba felvétetnétek, méltó, hogy itt nyilvánosan fogadalmatokat megújítsátok, hitet valljatok, szándékotokat kinyilatkoztassátok azzal, hogy a következő kérdésekre feleletet adtok:

Kérdés: Megújítjátok-e Istennek és ennek a gyülekezetnek színe előtt az ünnepélyes ígéretet, mit a keresztszövetség tartalmaz? Elismeritek-e és megerősítitek-e azt, elismeritek-e, hogy kötelességetek a szövetséget hűségesen megtartani? Ha igen, úgy feleljetek igennel.

Felelet: Igen.

Kérdés: Hisztek-e teljes szívvel az Úr Jézusban. Ha hisztek, feleljetek igennel.

Felelet: Igen, hiszek.

Kérdés: Hisztek-e a szentírás tanaiban úgy, amint azokat a püspöki methodista egyház hitágazataiban tanítja. Ha hiszitek feleljetek igennel.

Felelet: Igen.

Kérdés: Készségesen alávetitek-e magatokat a püspöki methodista egyház szabályainak, az Isten rendeléseit szentnek tartjátok-e és törekedtek-e arra minden erőből, hogy úgy a testvérek javát, valamint Krisztus országának az ügyét előbbre vigyétek!

Felelet: Igen.

Kérdés: Akartok-e földi javaitok arányában az evangéliom, valamint az egyház más jótékonyági intézményeinek támogatására sietni?

Felelet: Igen

Azután forduljon a predikátor a gyülekezethez és szóljon:

Testvéreim! Hallottátok a feleleteket, miket a testvérek a-feltett kérdésekre adtak. Tud közületek valaki valamit felhozni, amiért az előttetek állók a tagok sorába felvehetők nem volnának?

Ha nincs ellenvetés, úgy forduljon a predikátor a jelöltekhez és szóljon:

Üdvözlünk benneteket az Isten egyházának közösségében és a testvéri szeretet tanúságaképpen a gyülekezet nevében kezemet nyujtom néktek. Adja Isten, hogy hű és tevékeny tagjai legyetek Isten küzdő egyházának a földön, míg nem elhívtok a diadalmaszkodó egyház közösségébe, mely minden folt nélkül áll az Isten trónusa előtt.

A predikátor szabad imával végez.

2. Keresztségi fogadalom.

Kérdés: Ellentmondasz-e a Sátánnak és minden művének; lemondasz-e a hiú pompáról és a világ dicsőségéről, valamint minden földi javak után való törekvésről, úgyszintén a testi élvezetekről, hogy azoknak ne szolgálj és ne kívánjál szolgálni, — ha igen úgy felelj: Igen, minderről lemondok.

Felelet: Igen, minderről lemondok.

Kérdés: Hiszel-e az Istenben a mindenható Atyában, mennynek földnek Teremtőjében, és a Jézus Krisztusban az Ő egyszülött Fiában, a mi Urunkban, ki fogantatott a Szentlélektől, született szűz Máriától, szenvedett Pontius Pilátus alatt, megfeszítették, meghalt és eltemették, harmadnapon halottaiból feltámadt, felszállott a mennyekbe és üle az Isten jobbára, honnét eljövendő léssen ítélni eleveneket és holtakat.

Hiszel a Szentlélekben, egy közönséges anyaszentegyházban, a szentek egyességében, a bűnök bocsánatában, a test feltámadásában és az örökéletben? Ha igen, úgy felelj: Mindezt szívből hiszem.

Felelet: Mindezt szívből hiszem.

Kérdés: Akarsz-e erre a hitre megkeresztelkedni, úgy felelj igennel.

Felelet: Igen.

Kérdés: Akarod-e Isten akaratát cselekedni. parancsolatait hűségesen megtartani és azok szerint élni egész életeden át? úgy felelj: igen, Isten segedelmével.

Felelet: Igen, Isten segedelmével.

3. A nyilvános istentisztelet rendje.
Istentiszteleteinket kezdjük meg pontosan a megállapított időben. Tagjaink imaházainkba való belépésük után boruljanak térdre és fohászkoznak magukban.

(1. Előjáték orgonán, vagy pedig ének.) 2. Ének az egyházi énekeskönyvből. (3. Az apostoli hitvallásnak együttes felállva való elmondása.)

Hiszek az Istenben a mindenható Atyában, mennynek, földnek teremtőjében és az Úr Jézus Krisztusban az Ő egyszülött Fiában, ami Urunkban, ki fogantatott Szentlélektől, született szűz Máriától, szenvedett Pontius Pilátus alatt, megfeszítették, meghalt, eltemették, harmadnapon feltámadt halottaiból, felméne a mennyekbe, ahol ül az Isten jobbán míg eljövendő ítélni eleven és holtakat. Hiszek a Szentlélekben, egy közönséges keresztyén anyaszentegyházban, szenteknek egyességében, a bűnöknek bocsánatában, testnek feltámadásában és az örök életben! Ámen. 4. Ima, mely az Úr imájával végződik, amelyet mindnyájan közösen mondanak el fenszóval. Ennél az imánál úgy a predikátor, mint a hivek térdeljenek. 5. (Karének vagy orgonajáték.) 6. Szentírásecke az Ószövetségből. 7. (Gloria Patri! Dicsőség legyen a mi Atyáknak és az Ő Fiának és a Szentléleknek; amint volt kezdettől fogva és leszen végnélkül mindörökkön. Ámen. Ámen.) 8. Szentírásecke az Újszövetségből. 9. Hirdetések: utánna gyűjtés, miközben az orgona játszik. 10. Gyülekezeti ének az egyházi énekeskönyvből. 11. Igehirdetés. 12. Ima, miközben a gyülekezet térdel. 13. Közének az egyházi énekeskönyvből; az éneklés állva történik. 14. Dicsőítés és apostoli áldás. II. Kor. 13, 13.

Jegyzet: A zárójelben tették nem kötelezők.

TARTALOM-JEGYZÉK.

	Oldal
Előszó	5
Első rész	6
1. Pár szó a próbatagokhoz	6
2. A felvétel egyetlen követelménye	10
3. Az egyházhoz való csatlakozás kötelessége minden keresztyénnek	11
4. Ujjonnan megtértnek elhatározásai	12
Második rész	15
1. Történelmi fejezet	15
2. Egyházrendtartás	17
3. A methodisták szokásai	18
Harmadik rész	19
Hitágazat 1—15	19—26
Negyedik rész	26
Hitágazat folytatás	26—30
Más különösen hangsúlyozott szabályok	31
Ötödik rész	34
Egyházunk általános szabályai	34
Hatodik rész	41
Különleges tanácsok	41
Függelék	42
1. Tagfelvétel	42
2. Keresztségi fogadalom	46
3. A nyilvános istentisztelet rendje	47
